They argue regarding the ruling of Rabi Yitzchok – בדרבי יצחק קמיפלגי

OVERVIEW

The גמרא concluded that the מחלוקת between ה"מ and the מחלוקת is in a case where the was given as a משכון and they argue whether the rule of בע"ח that בע"ח קונה משכון applies even to a case where a ישראל received a משכון from a נכרי. Our תוספות מחלוקת מחלון מחל

asks: תוספות

- משכון לא קאמר דקני משכון אלא שלא בשעת הלואה משכון היצחק לא קאמר דקני משכון אלא שלא בשעת משכון acquires the בע"ה was only said if the משכון was given not at the time of the loan -

כדמוכח בהאומנין³ (בבא מציעא פב,א) -

As is evident in פרק השוכר את האומנין

יהכא ישראל שהלוה לנכרי על חמצו תנן דמשמע 4 בשעת הלואה אישראל שהלוה לנכרי על חמצו אישראל שהאל who lent money to a נכרי על חמצו, which indicates that the משכון was given at the time of the loan -

כדמשמע 5 בהאומנין דקתני 6 הלוהו על המשכון שומר שכר 7 והתניא שומר חנם אמנין בהאומנין הלוהו על המשכון אוני שונה שונה where the משנה stated הלוהו על המשכון הלוהו על המשכון asks we learnt in a שומר שומר שבר that he is a שומר -

ומשני הא דמשכנו בשעת הלואתו והא שלא בשעת הלואתו -

6

¹ See following מלוה that the ruling of ר"י that בע"ה קונה משכון applies to the responsibility of the משכון to the משכון to the משכון to the משכון (if the משכון applies to the משכון משכון; that means that he owns it. A measure of defining ownership is who suffers a loss if the item is gone; the one who suffers is considered the owner, therefore the מלוה who suffers the loss (he must restore the משכון), is considered the owner.

² A משכון can be given at the time of the loan in which case the מלוה מלוה is merely a משכון; he is liable only for being (grossly) negligent in watching the משכון; however he is exempt from paying if the משכון was lost or stolen. However, if the due date of the loan came and the אוֹם לוֹם חלות משכון משכון that is taken then, is called משכון שלא משכון, it is in this case where "ר"י ruled that the בע"ה, meaning that he is liable even for גניבה ואבידה ואבידה ואבידה (see footnote # 1 and shortly in this חנוספות). One of the reasons for this distinction is that a משכון בשעת הלואה משכון בשעת הלואה ווא is taken as a means of payment (with the אוֹם לוֹה having the option of redeeming the שלא בשעת הלואה (within a certain period of time]). Therefore since it is taken as a payment it 'belongs' to the מלוה מלום האולדים ווא מלום משלא בשעת הלוה מלוה הלואה.

³ The גמרא there states; ותסברא אימור דאמר ר' יצחק במשכנו שלא בשעת הלואתו אבל משכנו בשעת הלואתו מי אמר.

 $^{^4}$ The words ... הלוה על; indicate that the משכון was taken בשעה הלואה; see immediately in this תוספות.

 $^{^5}$ תוספות cites this following פא,ב on גמרא (just) to prove that the phrase משכנו בשעת הלואה refers to משכנו בשעת הלואה

פ,ב there on משנה

 $^{^{7}}$ A שומר שכר (a paid custodian) is הייב even for גניבה ואבידה (stolen or lost), while a שומר חנם (an unpaid custodian) is only for הייב ([gross] negligence).

And the גמרא answered that there is no contradiction, this ברייתא which states that he is a "ש is in a case where משכנו בשעת הלואתו and the משכנו שלא בשעת which states that he is a "ש is in a case where משכנו שלא בשעת הלואתו -

ופריך והא אידי ואידי על המשכון קתני⁸ -

However the גמרא גמרא גמרא challenges this distinction, 'but both here and there it states 'הלוהו משכון, which means בשעת הלואתו so how can you say that the משכנו שלא בשעת is in a case of גמרא . It is evident from that גמרא, that our משכנו שלא בשעת הלואתו (משנה משכנו בשעת הלואתו) of הלוהו על חמצו (משנה בשעת הלואתו בשעת הלואתו) ברייתא where the rule of ר' יצחק does not apply; how can we say that they argue in ר' יצחק שלא בשעת הלואתו exclusively?!

מוספות answers:

acquires the משכון completely, as ר"ר ruled (that he is liable even for גניבה ואבידה) -

אם כן לענין חמץ יש לנו לחושבו כאילו הוא שלו -Therefore regarding the איסור סל ב"י וב"י by אמץ we should consider it as if the המץ belongs to the מלוה, to the extent -

לעבור בלא ימצא אף בשעת הלואה⁹ דחשבינן ליה מצוי¹⁰.

That he should transgress the לא ימצא פven if the משכון was given בשעת was given הלואה, for the מלוה is considered מצוי (found) in the חלוה

חוספות offers a similar example:

-

 $^{^{8}}$ See רש"י there פב,א ד"ה על who writes; על המשכון, בשעת הלואה על המשכון.

⁹ Even though he is not הייב for גניבה ואבידה (so it is not really his), nevertheless it is sufficiently his to be ב"י. וב"י

- ¹² מדרבי יצחק מדרבי יצחק וכן יש לפרש בהשולח (גיטין לז,א) גבי המלוה על המשכון אינו משמט מדרבי יצחק רכן יש לפרש בהשולח אחd so too we can explain what is taught in פרק השולח regarding one who lends money for a משכון the rule is that שמיטה does not relinquish this loan because of the ruling of יר"; there too we can offer the same reasoning, that -

כיון 13 דקני ליה שלא בשעת הלואה בשעת הלואה נמי מיקרי של אחיך בידך: Since the משכון when it was given מלוה שלא בשעת, therefore even if it was given של אחיך בידך נידך.

SUMMARY

Once we know that a קונה is קונה משכון שלא בשעת משכון שלא completely, therefore even בשעת הלואה he has sufficient ownership in the משכון that he is ב"י and that שביעית is not משמטת.

THINKING IT OVER

The גמרא stated that if a ישראל ופרי שראל for his ישראל, all agree that he is since a נכרי is not משכון מישראל משכון מישראל הוספות. However according to חוספות that we are discussing a משכון בשעת הלואה is not really משכון the משכון (but rather we consider it his (only) regarding (ב"י), it is understood that the משכון (which does not belong to the מלוה belongs to the לוה so why was it necessary for the גמרא to say that a קני מישראל לא קני מישראל מוכרי מישראל לא קני מישראל לא פריע מושראל לא פריע מושראל לא פריע מישראל לא פריע מושראל מושראל און אוני מישראל לא פריע מישראל לא פריע מישראל לא פריע מישראל לא פריע מישראל מושראל מושראל ביישראל מושראל מושראל מושראל מושראל ביישראל מושראל מ

_

¹¹ שמיטה in this case does not exempt the לוה from his obligation to pay the מלוה (for it is as if the מלוה has the payment in his 'hand' already [since he is holding the משכון]).

¹² The תורה writes regarding ואת אשר יהיה לך את אחיך תשמט ידיך that ידברים (האהן) that you have to relinquish a loan that is של אחיך בידך, but not a loan that is של אחיך בידך; meaning that if the (payment of the) loan is already in the hands of the מלוה [if for instance the משכון (שלא בשעת הלואה), so that it 'belongs' to the מלוה, he is no longer taking money from לוה אחיך (מלוה).

¹³ What needs explaining is that a משכנו שלא belongs to the מלוה only if it is האואה בשעת הלואה; however from the גמרא in השולה it appears that even by משכנו בשעת הלואה (where the rule of ר"י does not apply), nevertheless שמיטה is not this loan. תוספות continues to explain.

¹⁴ See אור חדש.